

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

a w stosunku do P. S. (1) i P. S. (2) WYROK ZAOCZNY

Dnia 7 maja 2015r.

Sąd Rejonowy w Myszkowie II Wydział Karny w składzie :

Przewodniczący SSR Magdalena Mastaj

Protokolant Monika Urbańczyk

w obecności Prokuratora nie stawił się – powiadomiony wokandą

po rozpoznaniu dnia 7 maja 2015r.

sprawy

1. **P. S. (1) urodzonego (...) w Z.**

syna W. i I. z domu K.

2. **P. L. (1) urodzonego (...) w Z.**

syna J. i G. z domu C.

3. **P. S. (2) urodzonej (...) w Z.**

córki W. i I. z domu K.

oskarżonych o to, że

W dniu 27 października 2014 roku w R., woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu, po uprzednim wybiciu szyby w oknie kotłowni budynku mieszkalnego przy ul. (...) dostali się do wnętrza budynku skąd następnie dokonali kradzieży telewizora (...) marki S. wartości 1000 złotych, roweru typu damka koloru czarnego o wartości 500 złotych, roweru koloru niebieskiego wartości 800 złotych, roweru koloru niebieskiego wartości 500 złotych, parasolkę wartości 50 złotych, ekspres do kawy koloru czarnego wartości 300 złotych oraz usiłovali dokonać kradzieży z zaparkowanego wewnątrz samochodu radioodtwarzacz samochodowy wartości 350 złotych lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na niepokonanie fabrycznego zabezpieczenia na szkodę S. D., który poniósł straty w kwocie 3500 złotych,

tj. o przestępstwo z art. 279§1 kk i art. 13§1 kk w zw. z art. 279§1 kk w zw. z art. 12 kk

1. oskarżonego P. S. (1) uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu, czym wyczerpał ustawowe znamiona występku z art. 279§1 kk i art. 13§1 kk w zw. z art. 279§1 kk w zw. z art. 12 kk i za to na mocy art. 14§1 kk w zw. z art. 279§1 kk w zw. z art. 33§1, 2 i 3 kk orzeka wobec niego karę 1 (jednego) roku i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 40 (czterdzieści) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych;

2. oskarżonego P. L. (1) uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu, czym wyczerpał ustawowe znamiona występku z art. 279§1 kk i art. 13§1 kk w zw. z art. 279§1 kk w zw. z art. 12 kk i za to na mocy art. 14§1 kk w zw. z art. 279§1 kk orzeka wobec niego karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

3. oskarżoną P. S. (2) uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej aktem oskarżenia czynu, czym wyczerpała ustawowe znamiona występku z art. 279§1 kk i art. 13§1 kk w zw. z art. 279§1 kk w zw. z art. 12 kk i za to na mocy art. 14§1 kk w zw. z art. 279§1 kk orzeka wobec niej karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;
4. na mocy art. 69§1 i 2 kk i art. 70§1 pkt 1 kk warunkowo zawiesza wykonanie orzeczonych wobec oskarżonych kar pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata dla oskarżonych P. S. (1) i P. L. (1) oraz 2 (dwa) lata dla oskarżonej P. S. (2);
5. na mocy art. 73§1 kk oddaje oskarżonych P. S. (1) i P. L. (1) w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;
6. na mocy art. 63§1 kk zalicza oskarżonemu P. S. (1) na poczet orzeczonej kary grzywny okres zatrzymania w sprawie w dniu 27 października 2014r., przyjmując że jeden dzień pozbawienia wolności równa się dwóm stawkom dziennym grzywny i uznając karę grzywny za wykonaną w wymiarze dwóch stawek dziennych;
7. na mocy art. 29 ust. 1 Ustawy Prawo o adwokaturze zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. A. P. kwotę 442,80 (czterysta czterdzieści dwa 80/100) złotych z tytułu kosztów obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu P. L. (1);
8. na mocy art. 624§1 kpk oraz art. 17 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych w sprawie, którymi obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 11/15

UZASADNIENIE

w zakresie dotyczącym oskarżonych P. S. (1) i P. L. (1)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 27 października 2014r. oskarżeni P. S. (2), P. S. (1) oraz P. L. (1) spożywali wspólnie alkohol. Najpierw czynili to w barze (...) w Z., potem przenieśli się na teren miejscowości R.. Przez długi czas towarzyszył im D. B., który częściowo sponsorował zakup wódki i piwa, w tym w sklepie spożywczym w R., przy ul. (...). Po wypiciu prawie całego alkoholu, w okolicach godziny 17.00 D. B. odłączył się od oskarżonych i pojechał autobusem do domu w S.. Wtedy to oskarżeni podjęli decyzję o dokonaniu włamania do jednego z domów na terenie miejscowości R.. Wybór padł na dom należący do pokrzywdzonego S. D., położony w R. przy ul. (...), tuż obok sklepu spożywczego, za którym oskarżeni pili wódkę i piwo.

P. S. (1) wraz z P. L. (1) wybili szybę w oknie kotłowni domu mieszkalnego należącego do S. D. a potem dostali się do wnętrza budynku. Następnie otworzyli drzwi od garażu, którymi wynosili skradzione przedmioty. Z pomieszczenia na piętrze budynku oskarżony P. S. (1) skradł telewizor (...) marki S. o wartości 1.000,00 zł, z korytarza na parterze budynku ukradł czarny parasol wartości 50,00 zł, z kuchni ukradł ekspres do kawy o wartości 300,00 zł, natomiast z pomieszczenia gospodarczego znajdującego się obok garażu ukradł 3 rowery: czarny o wartości 500,00 zł, niebieski o wartości 800,00 zł oraz niebieski o wartości 500,00 zł. Ponadto usiłowali dokonać kradzieży radia samochodowego o wartości 350,00 zł znajdującego się w pojeździe marki K. zaparkowanym w garażu należącym do S. D.. Zamierzonego celu jednak nie osiągnęli z uwagi na niepokonanie fabrycznych zabezpieczeń. Wszystkie ukradzione rzeczy P. S. (1) podawał P. L. (1), który przerzucał je przez ogrodzenie posesji S. D.. W pewnym momencie pod swój dom podjechał S. D.. Zdziwiły go zaświecone w domu światła, które na pewno gasił przed wyjściem z budynku. Gdy wysiadł z samochodu, z boku budynku mieszkalnego usłyszał gwizd. Po wykryciu włamania domyślił się, że było to ostrzegawcze gwizdnięcie.

Oskarżeni zabrali z ukrycia część skradzionych przedmiotów i udali się z nimi w kierunku remizy strażackiej w R.. Przed tą remizą zostali zatrzymani przez D. i M. P.. Jeden z oskarżonych prowadził rower, a drugi niósł telewizor. Po chwili dołączyła do nich P. S. (2). Po ujawnieniu przed remizą oskarżeni zostali następnie zabrani przez Policję, która

po uzyskaniu pozytywnej opinii lekarza dyżurnego ze Szpitala (...) w Z. osadziła ich w (...). Po wykonaniu czynności, wszystkich oskarżonych tego samego dnia zwolniono do domu.

Łącznie pokrzywdzony poniósł straty w kwocie 3.500,00 zł. S. D. odzyskał znaczną część skradzionych mu rzeczy, poza ekspresem do kawy.

Oskarżony P. S. (1) posiada wykształcenie gimnazjalne. Jest kawalerem, na swoim utrzymaniu nie ma nikogo. Jest bezrobotny, nie zarejestrowany w PUP. Utrzymuje się z prac dorywczych, z których miesięcznie uzyskuje dochody na poziomie 400,00 zł. Nie był leczony psychiatrycznie, neurologicznie ani odwykowo. Dotychczas był karany za kradzieże z włamaniem.

Oskarżony P. L. (1) posiada wykształcenie gimnazjalne. Jest kawalerem, na swoim utrzymaniu nie ma nikogo. Jest bezrobotny, zarejestrowany w PUP, bez prawa do zasiłku. Pozostaje na utrzymaniu rodziny. Nie był leczony psychiatrycznie, neurologicznie ani odwykowo. Z uwagi na upośledzenie umysłowe w stopniu lekkim uczęszczał do szkoły specjalnej. Dotychczas był karany, w tym za kradzieże.

Powyższe ustalenia faktyczne zostały dokonane na podstawie: wyjaśnień oskarżonego P. S. (1) (k. 32-33), wyjaśnień oskarżonego P. L. (1) (k. 38-39), wyjaśnień oskarżonej P. S. (2) (k. 47-48), zeznań S. D. (k. 14-15, 60-61, 146 verté), zeznań M. P. (k. 71 verté, 146 verté), zeznań B. K. (k. 72 verté, 146 verté), zeznań D. B. (k. 77 verté, 147), protokołów użycia urządzeń kontrolno-pomiarowych do ilościowego oznaczania alkoholu w wydychanym powietrzu (k. 2, 3, 4), protokołów przeszukania osób (k. 5-6, 7-9), protokołu zatrzymania rzeczy (k. 10-12), protokołu oględzin (k. 18-20), oświadczeń pokrzywdzonego o odebraniu skradzionych mu rzeczy (k. 21, 62), protokołów przeszukania (k. 26-27, 41-42), protokołu okazania rzeczy (k. 60-61), opinii sądowo – psychiatrycznej (k. 84-86), danych o karalności (k. 89-90, 91-93, 94).

W toku postępowania przygotowawczego obaj oskarżeni przyznali się do winy i złożyli obszernie wyjaśnienia. Oskarżony P. S. (1) przyznał, że to on podjął spontaniczną decyzję o włamaniu do domu S. D.. Pokrzywdzony był mu znany osobiście. P. S. (1) był na niego zły o to, że próbował umawiać się z pewną dziewczyną, w czasie, gdy spotykał się z nią oskarżony. Włamanie miało być formą odwetu za zdarzenia z przeszłości. Jednocześnie P. S. (1) podkreślił, że w trakcie podejmowania decyzji obecni byli oprócz niego tylko jego siostra P. S. (2) oraz P. L. (1). W chwili rodzenia się pomysłu o popełnieniu przestępstwa nie było już z nimi D. B..

Paralelnej treści wyjaśnienia złożyli P. S. (2) oraz P. L. (2). Podkreślili, że wszystko zadziało się tak zupełnie spontanicznie. P. L. (1) zbieżnie do twierdzeń P. S. (1) opisał kolejność podejmowanych czynności wykonawczych. Zeznania P. S. (1) i P. L. (1) różnią się między sobą jedynie w zakresie nieistotnych szczegółów.

W toku postępowania jurysdykcyjnego P. S. (1) oraz P. L. (1) nie złożyli dalszych wyjaśnień, albowiem żaden z oskarżonych nie stawiał się na wezwanie Sądu.

Wyjaśnienia oskarżonych są zasadniczo spójne, wzajemnie się uzupełniają i potwierdzają. Sąd ocenił je jako wiarygodne, albowiem znajdują pełne potwierdzenie w pozostałym, zwłaszcza osobowym materiale dowodowym, w tym szczególnie pochodzącym od S. D.. Pokrzywdzony podał jakie przedmioty zginęły z jego domu oraz którędy doszło do włamania się do domu. Wyjaśnienia oskarżonych znajdują nadto odzwierciedlenie m.in. w protokole przeszukania należących do pokrzywdzonego pomieszczeń. Także zeznania świadków M. P., B. K. oraz D. B. potwierdziły przebieg wydarzeń opisany przez oskarżonych. D. B. opisał historię spędzania czasu z oskarżonymi w dniu 27 października 2014r. do chwili podjęcia przez nich decyzji o włamaniu. Przedstawiona przez niego wersja w pełni odpowiada twierdzeniom oskarżonych. Z kolei świadek B. K. pracowała tego krytycznego dnia w sklepie spożywczym w R., przy ul. (...). W swej pamięci odnotowała obecność oskarżonych w sklepie i ich ogólnie dziwne zachowanie. Świadek M. P. była zaś osobą, która ujawniła oskarżonych pod remizą strażacką w R. oraz dokonała zawiadomienia Policji. Świadek wskazała, że przedmioty, z którymi poruszali się oskarżeni należały do S. D..

Wyżej opisanym zeznaniom Sąd w całości przydał walor wiarygodności. Zeznania tych świadków układają się w logiczną, chronologiczną całość.

W toku postępowania P. L. (1) został poddany badaniu sądowo – psychiatrycznemu. Wydana na tą okoliczność przez biegłych psychiatrów A. B. i M. S. opinia (k.84-86), jednoznacznie wskazuje, że oskarżony nie cierpi na zaburzenia psychiczne. Jest on natomiast upośledzony umysłowo w stopniu lekkim oraz uzależniony od alkoholu. W chwili popełniania zarzucanego mu czynu P. L. (1) nie znajdował się jednak w żadnym takim stanie zaburzeń czynności psychicznych, które w myśl art. 31 § 1 kk lub art. 31 § 2 kk znosiłyby lub w stopniu znacznym ograniczałyby jego zdolność do rozpoznawania znaczenia czynu lub pokierowania swoim postępowaniem.

Przedmiotowa opinia jest jasna i jednoznaczna we wnioskach, wobec czego Sąd uznał ją za wiarygodną.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym, Sąd zważył, co następuje:

P. S. (1) oraz P. L. (1) stanęli pod zarzutem tego, że w dniu 27 października 2014 roku w R., woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu również z P. S. (2), po uprzednim wybiciu szyby w oknie kotłowni budynku mieszkalnego przy ul. (...) dostali się do wnętrza budynku skąd następnie dokonali kradzieży telewizora (...) marki S. wartości 1000 złotych, roweru typu damka koloru czarnego o wartości 500 złotych, roweru koloru niebieskiego wartości 800 złotych, roweru koloru niebieskiego wartości 500 złotych, parasolkę wartości 50 złotych, ekspres do kawy koloru czarnego wartości 300 złotych oraz usiłowali dokonać kradzieży z zaparkowanego wewnątrz samochodu radioodtwarzacz samochodowy wartości 350 złotych lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na niepokonanie fabrycznego zabezpieczenia na szkodę S. D., który poniósł straty w kwocie 3500 złotych.

Zdaniem Sądu przeprowadzone w sprawie dowody potwierdzają, że P. S. (1) oraz P. L. (1) dopuścili się zarzucanego im w akcie oskarżenia czynu i że wypełnili oni znamiona przestępstwa z art. 279 § 1 kk i art. 13§1 kk w zw. z art. 279§1 kk. Jednocześnie należy zaznaczyć, iż działali oni czynem ciągłym. Oskarżeni przed wejściem do wnętrza budynku mieszkalnego należącego do S. D. dokonali przełamania przeszkody jaką było zamknięte okno. W tym celu wybili szybę w oknie znajdującym się w kotłowni. Następnie obaj weszli do budynku i od środka otwarli drzwi od garażu. Potem P. S. (1) plądrował wnętrze domu i przez otwarte drzwi wyносił różne przedmioty i przekazywał je P. L. (1). Ten zaś przetrzucał je przez ogrodzenie. Oskarżeni usiłowali ponadto dokonać kradzieży radia samochodowego zamontowanego w należącem do S. D. pojeździe marki K.. Nie udało im się to z uwagi na fakt, że fabryczne zabezpieczenia nie pozwoliły na wyjęcie w całości radioodbiornika. W tej sytuacji oskarżeni połamali jedynie przedni panel radia. Ze skradzionymi rzeczami oskarżeni zaczęli następnie oddalać się w kierunku remizy strażackiej w R..

Mając na uwadze powyższe, Sąd skazał P. S. (1) na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a także grzywnę w wymiarze 40 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10,00 zł.

Przestępstwo, którego dopuścił się oskarżony zagrożone jest karą pozbawienia wolności od 1 roku do 10 lat. Przy wymiarze kary Sąd nie znalazł żadnych okoliczności łagodzących. Przeważały za to okoliczności obciążające, jakimi niewątpliwie były uprzednie skazania za przestępstwa przeciwko mieniu - przestępstwa kradzieży z włamaniem, co sprawia, że oskarżony miał pełną świadomość, na czym tego typu działanie przestępcze polega, a mimo to powiecił je. Także stopień społecznej szkodliwości czynu był zdaniem Sądu wysoki z uwagi na sposób działania i postać zamiaru sprawcy jak też charakter naruszonego dobra, którym jest nieposzanowanie własności drugiego człowieka. Wydaje się, iż oskarżony nie zastanawia się, iż osoba, na której szkodę dokona włamania, dozna uszczerbku na swoim majątku nie tylko w postaci skradzionych przedmiotów, ale też zniszczonych na skutek przełamywania przeszkody rzeczy. I tak, w tym przypadku jest to wybita szyba, uszkodzone radio w samochodzie, których koszty naprawy musi ponieść pokrzywdzony. Te wszystkie okoliczności wpłynęły na uznanie, że kara pozbawienia wolności nie może być tożsama z dolną granicą ustawowego zagrożenia za zarzucany czyn. Sąd uznał, że kara roku i sześciu miesięcy pozbawienia wolności będzie karą adekwatną do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu oraz tego.

Jednocześnie Sąd warunkowo zawiesił P. S. (1) wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący trzy lata. Warunkowo zawieszając wykonanie kary Sąd wziął pod uwagę postawę sprawcy, który przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Nie bez znaczenia było również to, że oskarżony działał w stanie nietrzeźwości. Jak sam zaś przyznał, przychodzi mu do głowy wtedy „głupie rzeczy”. Analizując powołane kryteria Sąd doszedł do przekonania, że pomimo niewykonywania kary sprawca będzie w przyszłości przestrzegał porządku prawnego, a w szczególności nie popełni ponownie przestępstwa, pomimo jego dotychczasowej postawy życiowej, która w dziedzinie przestrzegania prawa odbiega co prawda od przyjętych norm społecznych, ale też nie spowodowała daleko idących następstw. Jednocześnie trzyletni okres próby w ocenie Sądu wystarczający będzie dla weryfikacji postawy życiowej i oceny kryminologicznej sprawcy. W opinii Sądu tak ukształtowana kara nie przekracza stopnia winy oskarżonego. Stanowi sprawiedliwą dolegliwość. Spełni ona także cele wychowawcze i prewencyjne w stosunku do oskarżonego. Nadto dla zweryfikowania postawy życiowej oskarżonego, Sąd oddał go w okresie próby pod dozór kuratora sądowego. Należy także zaznaczyć, iż orzeczona wobec P. S. (1) obok kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania kara grzywny wzmocze dolegliwość zastosowanych kar. Winna skłonić P. S. (1) do przemyślenia swojego postępowania w przyszłości. Konieczność poniesienia obciążeń finansowych jest dla sprawców przestępstw wszak często bardziej przykra od osadzenia. Uchylenie się zaś od uiszczenia grzywny może skutkować zarządzeniem wykonania kary pozbawienia wolności.

Zgodnie z art. 63§1 kk na poczet orzeczonej wobec oskarżonego P. S. (1) kary grzywny Sąd zaliczył mu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 27.10.2014r.

Podobnie rzecz ma się w odniesieniu do oskarżonego P. L. (1). Analiza szeregu okoliczności mających wpływ na wymiar orzeczonej w stosunku do niego kary, a zwłaszcza pobudki i sposób działania sprawcy, stopień społecznej szkodliwości czynu, w tym waga naruszonych przez sprawcę norm moralnych, ale także osobowość oskarżonego, doprowadziły Sąd do przekonania, że wymierzenie P. L. (1) kary pozbawienia wolności w wysokości 1 roku będzie adekwatne do czynu, jakiego się dopuścił. Oskarżony charakteryzuje się dość obojętnym stosunkiem do obowiązujących norm prawnych. Bagatelizuje odpowiedzialność za czyn którego się dopuścił, twierdząc, że „odróbkę dostanę, jakieś prace najwyżej” (por. k. 85 akt). Okolicznością łagodzącą nie była również dotychczasowa karalność P. L. (1).

Niemniej jednak mając na uwadze właśnie osobowość oskarżonego, w tym lekkie upośledzenie umysłowe, a także skłonność do nadużywania alkoholu, pod wpływem którego dopuścił się czynu, Sąd doszedł do przekonania, że na obecnym etapie celowym będzie warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności. Przemawiają za tym także warunki i właściwości osobiste sprawcy. Wyrażana przez niego chęć podjęcia leczenia będzie łatwiejsza do zrealizowania i skuteczniejsza w warunkach wolnościowych. Należy mieć ponadto na względzie, że dotychczas P. L. (1) dopuszczał się przestępstw przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, znacznie rzadziej zaś przeciwko mieniu. Jednocześnie dla zweryfikowania dalszej postawy życiowej oskarżonego, Sąd oddał go w okresie próby pod dozór kuratora sądowego.

Sąd po dokonaniu analizy sytuacji majątkowej oskarżonych, na mocy art. 624§1 kpk oraz art. 17 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych zwolnił ich od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych w sprawie, którymi obciąża Skarb Państwa.

Na mocy art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze Sąd zasądził natomiast od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. A. P. kwotę 442,80 zł z tytułu kosztów obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu P. L. (1).

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować w kontrolce uzasadnień,
2. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć obrońcy oskarżonego P. L. – adw. A. W. – P. oraz Prok. Rej. w M.,
3. K.. 14 dni.